

— То е доброволецъ, — отвърна лѣкаря и повика Желѣзка.
— Желѣзко, ти знаешъ ромънски, поразговори се съ г-нѣ полковника.

Лѣкарятъ остави Желѣзка при болния и продължи работата си.

Желѣзко се приближи и учтиво поздрави.

— Ти говоришъ ромънски?

Желѣзко обясни на полковника отъ кжде е и какъ е научилъ ромънски.

Полковникътъ го гледаше съ любопитство и като му взе ржката, потегли го да седне до него: — колко приличашъ на моя първенецъ. Цѣлъ цѣленичкь си като него. Чакай да ти се по-радвамъ.

Желѣзко помисли да му каже: само той дано не е като другитѣ, които запалиха Сребърна, ала замълча. Помисли си: щомъ прилича на мене, той нѣма да обича да върши зло.

— У насъ такива момчета не ставатъ доброволци, — започна разговоръ полковникътъ.

— Азъ станахъ доброволецъ, защото искахъ да освободя моето родно село.

— Не е ли още освободено?

— Вие го отстѣпихте безъ бой, но сте изгорили доста кжщи.

— Така!

— И защо горите селата, които отстѣпвате?

— Защото има такава заповѣдь отъ горе.

— Това е лоша заповѣдь. Тя не е човѣшка.

— А войната човѣшко нѣщо ли е, мило момче?

— Дай да ти цѣлуна ржка, Г-нѣ Полковникъ. Ти говоришъ като моя татко.

— Тѣй ще трѣбва да заговоримъ всички, — каза полковникътъ, като му цѣлуна ржка Желѣзко, — защото истинскитѣ хора никога нѣма да се биятъ ...

— Само че ...

— Какво ...

— Вие трѣбва да ни върните Добружда ... Туй не е човѣшко. Преди три години ни раздѣлихте — и не може човѣкъ при своитѣ да иде! Че това какво е!

Полковникътъ гледаше съ очудвание това момче: на такава възраст и тѣй да разбира!